

França aposta pel nucli dur de la UE

El govern francès tindrà la presidència europea a partir de l'1 de juliol, en plena cohabitació. Un dels principals objectius serà de consolidar un "nucli federal d'integració" que permeti als grans estats europeus de reforçar-se amb vista a l'ampliació.

L'1 de juliol França, un dels grans països fundadors d'això que ara s'anomena Unió Europea, n'assumirà la presidència semestral. París ambiciona d'adaptar-ne les estructures obsoletes, pensant en l'ampliació, i, sobretot, de tornar a situar-se al timó d'una nau que va a la deriva, si pot ser al costat d'Alemanya.

Ja fa molts mesos, fins i tot anys, que la Unió Europea (UE) sembla incapaç de sortir d'un estat d'inacció induït paradoxalment pel que es considera una gran ambició: l'ampliació cap al centre i l'est d'Europa. Així, una vella estructura que van començar a bastir sis països, que després van ser nou, deu, dotze i que ara són quinze, d'aquí al voltant d'uns deu anys serà formada per vint-i-cinc estats o trenta.

La Conferència Intergovernamental (CIG), encarregada de discutir les adaptacions necessàries perquè la UE no mori asfixiada per la seva pròpia envergadura, xipolleja en un pantà de prejudicis, interessos a curt terme, batalles de poder i una voluntat nul·la de dissenyar cap projecte més enllà dels temps polítics establerts per la durada de les legislatures de cada país: és allò que l'ex-president de la Comissió Europea, Jacques Delors, en una entrevista recent al diari *Le Monde* anomenava, no sense una certa benvolença, una "crisi de creixement". "D'ara endavant —deia Delors— cal posar ordre a

tot plegat, perquè ja ningú no entén res, ni tan solament els ministres".

De moment, consens. França, país fundador, un dels de més pes demogràfic, econòmic i polític de la UE, ha d'assumir la presidència semestral en plena cohabitació, però amb la tranquil·litat que no hi ha cap convocatò-

Un alt funcionari francès assegura que la posició del govern d'Aznar no es correspon amb els desafiaments actuals.

ria electoral a l'horitzó més immediat. El president, Jacques Chirac, i el primer ministre, Lionel Jospin, que d'aquí a dos anys (legislatives i presidencials) podran treure sense manies els ganyets, fan gala d'un esperit de consens exquisit, malgrat alguns cops de peu esporàdics sota la taula que, de tota manera, miraran d'evitar d'aquí al desembre, si més no en presència dels altres socis comunitaris.

En aquests contextos, intern i extern, el govern francès no ha estalviat elogis a la iniciativa del

ministre alemany d'Afers Estrangers, Joscha Fischer, de provocar el debat suggerint de fer algunes passes cap a una integració política més gran al si de la Unió Europea. A França, si la proposta federalista de Fischer no ha recollit només aplaudiments, sí que ha servit, com a mínim, perquè París trobi suport, alhora intel·lectual i estratègic, per a l'objectiu que vol donar a la seva presidència: reactivar l'eix París-Berlín per pilotar la reforma de la UE i, de passada, com és natural, portar les aigües al seu molí.

Resumint molt, el govern francès vol que la cimera europea de Niça, dels dies 7 i 8 de desembre, defineixi una "reponderació" dels vots al si del Consell de Ministres comunitari i estableixi els àmbits d'allò que en diu una "cooperació reforçada". Si per "reponderació" dels vots entenem —com fa el govern de París— que el pes del vot de cada país vagi d'acord amb el seu pes demogràfic, i per "cooperació reforçada", la capacitat de dos països o més de posar-se d'acord per estrènyer lligams en qüestions o terrenys determinats (medi, justícia, indústria...), al marge i més enllà del que ja estableixen els tractats de la UE, les intencions franceses resulten ben clares.

Es tracta, doncs, de facilitar la presa de decisions i de dinamitzar els terrenys d'entesa, però també d'assegurar allò que fonts diplomàtiques franceses anomenen un "nucli federal d'integració". L'arribada de més països

membres complicarà els ja complexíssims mecanismes de funcionament de la UE. Per tant, pensa França, cal inventar estructures que permetin un funcionament de "geometria variable" tot preservant, al mateix temps, el poder de decisió al si d'una Europa de vint-i-cinc o trenta. En unes altres paraules, que allò que diguin París i Berlín, però també Londres, Roma o, en menor mesura, Madrid, tingui una influència decisiva en els debats i les votacions, però que les ganes de entendre's amb els altres països en certes qüestions (i avançar cap a integracions sectorials) no es vegin obstaculitzades per un excés d'interlocutors amb interessos contradictoris.

La intransigència espanyola. Per guanyar l'aposta França haurà de plantar cara a alguns socis reticents. Entre aquests hi ha Espanya, a la qual un alt funcio-

nari del Quai d'Orsay retreu d'haver-se refugiat en una "intransigència en l'ortodòxia". Per aquest funcionari, la posició espanyola "no es correspon amb els desafiaments actuals". Madrid, per exemple, sembla disposat a protegir l'actual minoria de bloqueig en les votacions del Consell de Ministres i a presentar una batalla a ultrança per mantenir els dos comissaris europeus ("a alguns països els és més fàcil de renunciar a la moneda pròpia que no a un comissari", assenyala pèrfidament la mateixa font).

Des de París volen desdramatitzar l'eix de circumstàncies Madrid-Londres, descartant que es pugui convertir en un front de rebuig de les iniciatives que s'impulsin des de París-Berlín. Les autoritats franceses expressen un educat optimisme: el govern de José María Aznar, diuen, acabarà entenent que ja no és possible pensar i fer funcionar la UE amb

les estructures actuals, i que cal adoptar estratègies ofensives per fer cara al futur. En paraules de Jacques Delors: "quan serem trenta no podrem aplicar els objectius marcats pels tractats de Maastricht i Amsterdam: això seria la dissolució".

Serà possible que la cimera de Niça acabi una feina que la reunió de Feira (que tancava la presidència portuguesa) no va aconseguir ni tan sols deixar encarrilada? Ara, les autoritats franceses diuen que s'estimen més de passar el testimoni a la presidència sueca, a partir de l'1 de gener del 2001, sense haver acordat res que no pas signar un acord que no prevegi una reforma suficient que permeti l'ampliació. Aquests són els objectius de l'inici de la presidència. Al final, el que sol prevaler és una àmplia i variada gamma de matisos.

El primer ministre francès, Lionel Jospin, al Parlament del seu país. França vol aprofitar la pròxima presidència europea per reactivar l'eix París-Berlín i començar la reforma de la Unió Europea.

Jordi Ferrerons (París)